

Nuhun Gemisi

– Ümit Seyhan · 13 Kasım 2017

Giriş

Karanlığa serpiltilmiş beyaz ışık,geceyi siyahla beyaz olarak ikiye ayırmıştı.iki tarafta karanlık dev gibi duran sivri uçlu dağların eteklerinin arasında ki dar patika ay ışığında billur bir nehir gibiydi .Daha önce hiç bir insanın geçmediği bu patikada ne bir tas nede dağlardan yuvarlanmış bir kaya parçası olmaması gerçekten çok enterasan bir durumdu. Yumuşak temiz ve parlak kumların üzerinde çıplak ayak izleri bırakarak geçen kervanın görüntüsü gizemli cansız bir tabloya benziyordu. Gölgeleeri ayak topuklarında oynaşan insanlar arada bir durup arkaya bakıyordu.

En önde kervanın başını çeken yaşlı adama yanında ki ;

" Hele usuldan bir yokla daha ne kadar yoldayız.? " sanki fısıltıyı duymuş gibi,

"Nehire varıncaya kadar yola devam" diyen tok ve gür seste yorgunluğun hiç bir alemeti yoktu .

Ay ışığında omuzlarına inmiş siyah saçları bembeyaz parlıyordu.Nerdeyse arasından geçtiği dağlarla yarışacak dev cüssesiyle karanlığa bile korku veriyordu..

Tepelerinden onlara ışık vermek için takip eden ayda sonunda yorulmuş yavaş yavaş soğumaya rengini kaybetmeye başlamıştı.

Kervandan tık ses yoktu,herkesin üzerinde ilahi bir sükunet vardı.

Gün yavaş yavaş alıştırmaya çalışıyormuş gibi ovaya inmiş sisi iteleyerek kendine yer açıyordu.

Yine aynı ses " durun" diye bağırıldı ve Koşarak kervanın önünde eşeğinin üstünde ayakları yere sürten yaşlı adamın yanına bir çırpıda geliverdi. Koltuk altlarından tutarak yaşlı adamın eşekten inmesine yardım etti.

Yaşlı adamın elaya çalan gözleri sulanmış rengi solmuştu.

Derin bir nefes aldı ve karşısında dev cüssesine rağmen bir cüce gibi küçülmüş adama bakarak,

"Sanırım daha var evlat" derken gözleriyle de çevreyi tarıyordu .

"Bak burda ne bir iz,nede bir nefes var"

Ellerini göğüs altında birleştirmiş başı eğik genç adam;

"Tamam Babacığım,biraz dinlenelim devam ederiz.Allah'ın izniyle varacağız elbet.

Gün iyice ışığınca,herşey ayan beyan ortaya çıkmıştı.Kervanı toplasan bir avuç insandan ibaretti.

Birkaç eşek,bir iki at,birkaç kadın ve erkek..

Büyük bir teslimiyet ve sakinlikle bir ateş yaktılar.Toprak bir kabı üstüne koyup,torbalardan çıkardıkları kurumuş eti kabın içinde su ile yumuşatmak için çevirmeye başladılar.Ocağın başında ki kalabalık yaşlı adamı rahatsız etmiş olacak ki,suratını asarak sakin bir yere çekildi."vakit geldi" diye bağırıldı.

Bir anda tüm kervan,kollarını sıvayıp toprağa sürdükleri ellerini yüzlerini götürüp bir seyler söyleyerek yıkıyormuş gibi yaptılar sonra yanyana dizilip ibadet etmeye başladılar.

İbadetleri bitince birer lokma yedikleri yemeğin ardından,yaşlı adam usulca bir taşın üstünde oturan ve arkası ona dönük olan genç adamın omzuna elini koydu ve

"Ey Nuh,sen ki Allah'ın aramızdan seçtiğisin,O'nun Resulü Peygamberisin,ve bilirsin ki ;O her daim senle ve seninle olanlarla beraberdir bu üzüntünün sebebi nedir."

"Babacığım" diye söze başladı Nuh,derin bir nefes aldı " seninle çok zaman önce geldiğimi hatırladım".Başını yerden kaldırdı gece yanlarından geçtiği uzaktan sadece tepeleri görünen dağlara baktı .

"İste Babacığım durum aynı şu dağlar gibi,uzaklaştıkça küçülen,yakınına vardıkça devleşen."

Hemen kendini toparlayıp ayağa kalkarak Babasına yer verdi" buyur babacığım"

Babası esasına dayanarak taşta oturdu."Sende hatırladın değil mi?Seni daha toyken getirmiştin.Kavmini gör tanı diye."Derin bir iç çekti ,iki eliyle esasını sımsıkı kavradı ve devam etti.

" Allah'ın rahmeti üzerine olsun ki,babam kavimimden ayrılmamızı bize öğütlemişti.Ondan sonrada biz burdan ayrıldık.Başka da çaremiz yoktu.Şimdi tekrar dönüyoruz fakat bu sefer Allah'ın emri olarak" Nuh,"benim korkumda bu yüzdendir.Allah'ın emrine asi olmaktan korkarım."

"Hadi" dedi babası "o zaman korkunun üzerine gidelim.Bakalım dağ ne kadar çetindir.Niyetin halis olunca mutlak bir yol bulunur."

Tekrar toparlanıp yola çıktıklarında gün tepedeydi.

Sakin ve sezgisel bir yolculuk daha başlamıştı. Bir süre durmaksızın yürüdüler,ayaklarının altına yumuşak bir halı gibi serilmiş çimenlere basıncaya dek.

"Nehirrrr" diye bağırdı genç bir ses.

"Amıca nehir"

Bir anda herkes olduğu yerde muhteşem bir nizamla akan büyümlü nehre hayran hayran bakakaldılar. Dev ağaçların çoğunda yemişler meyvalar dalları kırılırcasına yerlere sarkıyordu.Toprak sanki burda sadece yeşildi.İllic bir rüzgar,kuş ve böcek sesleri ile ruhların ta içine içiliyordu.

Nuh hızlı adımlarla nehirin kenarına doğru yürüdü ve bir anda tüm vücuduyla dizlerinin üstüne kendini bırakıverdi.Bir süre öylece oturu kaldı ,sonra ellerini açıp dualar ederek secdeye kapandı.Secdede bir süre kaldıktan sonra,ayağa kalkıp,kendini merakla izleyen insanların yanına geldi.

Kalabalığa bir göz gezdirdi.Ablaları,ağabeyleri,onların eşleri çocukları,amcaları,halaları,annesi ve babası.. Pür dikkat kesilmiş insanlara"burası burda yerleşeceğiz,karşılı göstererek gideceğimiz yer ise orasıdır.Hadi istediğiniz kadar dinlenin"

Eşeklerin ve atların yükleri yıkılmaya başlandı,çocuklar sevinçle haftalardır yemedikleri,hatta hiç görmedikleri yemişleri topluyordu.

Akşam Güneş batımına yakın,gürbüz bir at sürüsünün nehre indiğini gördüler,hepsi birbirinden muhteşemdi atların.Durmadan şaha kalkarak kişniyorlardı.Nuh elini kaldırdı rüzgar uğultusunu bıçak gibi kesen bir sesle.atları yanına çağırırdı.

Atlar hayret verici bir şekilde Nuh'un etrafına dizildi.Nuh tek tek atları okşayarak bir şeyler söyledi.Kimse ne dediğini anlamamıştı

Kardeşi Kilya usulca Hanım'ın yanına yaklaşarak,"Bu delinin aklına uyup gelmemin tek sebebi burda güzel bir hayat yaşayacağımızı bildiğim içindir.Bak benim büyümlü kardeşim bu seferde yabancı atları büyüledi.Sıra kavmimizin zenginlerinde. Onlarıda büyümler eminim.Öyle ki herkes tüm malını ,mülkünü

kendi eliyle teslim eder bu deliye"

Hanımı gözlerini,Kilya'nın gözlerine dikip." O,Allah'ın peygamberidir,neden buna iman etmiyorsun?yoksa Allah seni seçmediği için mi? "

"Bak "dedi Kilya" "zehirini sanada akıttı,Kendimi bildim bileli hep bir Allah'tan bahsedildi,hep bizimle olduğu söylendi ama daha ben bile hiç görmedim,hiç bir yerde rastlamadım,beni inandıramadılar ki bu yalana,elini nehrin öbür tarafını göstererek"bunları nasıl inandıracak,tek çaresi büyü yapacak yine" Karısı başını sallayarak yanından uzaklaşırken peşinden sinirle gelen Kilya,at sürüsüne yaklaşıncaya durakladı.

Beyaz,kırmızı,siyah,renğarenk atlar,usul usul otluyor,hiç bir yere gitmiyorlardı.

Kilya doru siyah bir atın yanına uysallığına kanarak yaklaştı.Elini uzattı yevelerini okşamak istedi,At bir anda delirmiş gibi şahlandı Kilya'yı yere düşürene kadar ön ayaklarıyla vurdu vurdu.

Acılar içinde bağırarak Kilya'nın yardımına koşan Nuh'u görünce at sakinleşip geri çekildi.İki genç adam fırsattan istifade Kilya'yı hemen atın ayakları altından sürükleyerek uzaklaştırdılar.

"Benim olmasın diye hepsini büyülemiş belli,ama sen görürsün"diye bir yandan Öfkeyle mırıldanıyor,bir yandan da burnundan akan kanı eliyle siliyordu.

Nuh olaya daha fazla müdahil olmak istemedi.Kalabalıktan uzaklaştı.Gözlerinden yanaklarına süzülen yaş,başına doladığı beyaz yün kumaşla sildi,yere bitkin halde diz çökerek"Ey Rabbim,bu kuluna yardım et,tüm mahlukatı yoktan var edensin.Ceylanda Senden yılanda.Kuzgunda Senden kuzuda.Lakin ben acizim,aynı karında yattığım inanmazken bana bilirim ki çok çetin bir zaman beni bekler,korkum sana karşı mahcup olmaktır,sen Kilya'yı bağışla,Nurunla onu şereflendir"

Herkes kendi ailesi için etrafta ki dev ağaçlardan temin ettikleri dallarla kendinilerine yahşi hayvanlardan korunmak için sığınacak yerler yapmakla meşguldü.Nuh'un babası kardeşler arasında ki kıskançlıktan haberdar olduğu için hala Kilya'nın davranışını hazmedememiş,bir köşede sezisizce oturuyordu.Bir ara Nuh'un yokluğunu farketti,merakla etrafına bakındı. Göremeyince Nuh'a yine Vahiy geldiğini tahmin etti.Nehirin diğer tarafına bakarak oraya nasıl geçeceklerini düşündü.Kavimlerine daha önce başka bir yoldan kolayca gitmişlerdi.Fakat bu sefer ilahi emir onları nerdeyse nehirin doğduğu Dağın etrafından dolandırarak buraya getirmişti.

Sabah gün ışımaya yakın Nuh ağaçlardan temin ettiği malzemelerle yaptığı salı nehire indirmişti bile.Salın dört ucuna kalın Sarmaşık iplerinden sal giderken dengesini kaybetmesin diye nerdeyse aynı ağırlıkta taşlar bağlamıştı.

Salı nehirin kenarına sabitleştirdikten sonra,yani başında ki dev Ağaca tırmandı.Ağactan sarkan kalın koca sarmaşığının ucundan tutarak Aşağıya indi. Sarmaşığı beline bağlayarak karşıya yüzerek geçti,Karşıya geçince belinden sarmaşığı çözüp dev bir ağaca daha çıkacak sarmaşığı nehrin üzerine gerdi..

Gerdiği sarmaşığa tutunarak geri yüzmeye başladı.

Babası ayağa kalktı hayretler içinde Nuh'u izlemeye başladı. Bütün gün ağaçlardan kalın güçlü sarmaşıkları toplayıp salın üzerine yığıp,örümcek gibi nehirin üzerine köprü örmeye başladı.

Karşı tarafta,küçük çoban çocuk,toprak tek gözlü damların arasında ki dar sokaktan "geldiler geldiler "

diye bağırarak koşuyordu.Birden dar sokağa bir sürü insan döküldü,korku içinde her biri bir yana koşuşarak bağrışmaya başladılar..

Ümit Seyhan